

sure walloga keigest káewarrest lábbi. Tggatset
temma sepárrast wágga omma wannema tútri koio,
sest et noremast, kes alles nõdroke, ei woinud suurt
abbi sada. Dlli süggisene aeg, ja úhhel páwal naa-
bred jooksid rõõmsaste kofko, ja háúdsid: Kunningas
tulles! Kunningas sõidab möda! Mäe Mihkli lest
An pannai jonega toast wálja ja piddi jo põlweli mah-
halastma; agga se ep olnud mitte kuningas, waid
üks suur kindral, se kelis tedda ja ütles: Kui sul
on middage pallumist, ota agga siin, kuningas tul-
les tunni párrast siit lábbi. Sai An weel aega
ennast nattukest kohhendada, ja jubba kuningaga selts
tulli. Kunningas armsaste káskis kohhe naest úlles-
tousta ja jái temma pallumist kuulma. Pallus siis
lest, et kuningas armo polest tútrile lubha annaks,
kois tulla emmale abbiks. Kui sai weel monne fama-
ta káest kulanud, ütles kuningas miñnes: Kennata
weel, emmake, náddala aeges tahhan sulle otsust sa-
ta. — Kuninga proual olli wijsiks, aeg aegust om-

mad armokoiad lábbikáia, ni hásti waeste laste kas-
watamisse koiad kui ka need, kus rahwale tööb ja
ellamist kátte mueretseti. Tullemisse kord olli jálle
káes. Et kuningaga proua wágga helde melega in-
nimenne, siis lábbikáies mitmele armsad sannad
rákis ja kitis neid, kelle tõteggemissest ja kumbest
head olli kuulda sanud. Sel korral kuningaga proua
laks ka monnest kambrist lábbi, mis úksikutte holeks
antud, nenda Elisoge kambrist. Kuninga proua
ütles temmale: „Minna ollen sinnoga wágga rah-
hul olaud, ni hásti tó polest kui sinno tõssise mele
ja laitmatta ello polest, on sul middage armo min-
no káest palluda, siis nimmeta sedda.“ Liso tannas
allandlikkult, ei õõlnud ommale middage ollewad
palluda, agga et wanna emma hakkand pòddema,
ning abbi ommale tarwitab, pallus sedda lubha,
emma jure jálle sada ning tedda aidata. Kuninga
proua wastas: „Hea tútri armsa meelt ei tohhi
kelata, minne siis Jummalale nimmel, ja olle em-